

theologie toch wel iets meer is dan het kennis nemen van een aantal individualistisch getinte dogmatieken.

Integendeel: de problemen en de verwarring der nieuwe theologie laten ons indirect zien, wat de beteekenis is van die theologie, die begeert voort te bouwen in de lijn der reformatie en niemand zal willen ontkennen, dat deze studie — hoezeer het terrein van onderzoek ook telkens tot tegenspraak prikkelt — van beteekenis kan zijn voor verdieping van eigen inzicht.

Nu ik vanmiddag uw aandacht mag vragen voor een bepaald onderdeel der nieuwe theologie, kies ik een onderwerp, dat ons dwingt naar twee zijden te zien, naar twee theologische grootmachten met veel invloed in onzen tijd. Ik vraag uw aandacht voor de relaties tusschen *Barthianisme* en *Katholicisme*.

* * *

Wie de relaties tusschen Barthianisme en Katholicisme bestudeert, komt direct in aanraking met een van de merkwaardigste onderdeelen van de nieuwe theologie. Tal van spanningen worden hier zichtbaar. Werd in den eersten tijd van Barth's optreden vooral zijn antithese met het modern-protestantisme openbaar door zijn felle en niets-ontziende kritiek op het theologisch verval van de theologie der 19e eeuw onder den invloed van Schleiermacher ¹⁾, allengs kwamen ook zijn relaties tot het Katholicisme scherper in het licht te staan.

Wat ons daarbij het eerst treft is wel, dat meermalen van de zijde der modern-protestantsche theologen de waarschuwing tot Barth werd gericht, dat zijn theologisch inzicht nog wel eens zou kunnen uitmonden in het Rooms-Katholicisme.

Weliswaar heeft men Barth van die zijde ook biblicist genoemd of hem gezien als den vernieuwer van de orthodoxie van het Calvinisme, maar wie het oordeel kent, dat het modern-protestantisme gevelde heeft over de orthodoxie, en dan met name in haar verhouding tot de scholastiek, zal zich hierover niet verwonderen.

De vraag is nu echter, op welke gronden men een toenadering tot Rome meende te kunnen voorspellen. Het antwoord op deze vraag is betrekkelijk eenvoudig te geven. De voorspellingen waren vooral gegrond op de scherpe kritiek, die Barth had uitgeoefend op het subjectivisme der 19e en 20e eeuw. Dat wil niet zeggen, dat men zelf bewust pleitbezorger wilde zijn van het subjectivisme in de theologie. Integendeel: men meende — ik denk aan Wobbermin e. a. — een weg gevonden te hebben, waarop dit